

VERTEX

CURSES PER MUNTANYA
**Una trajectòria
ascendent**

9-770042-442007

00319

6 €

ABRIL / MAIG / JUNY 2026 NÚM 319

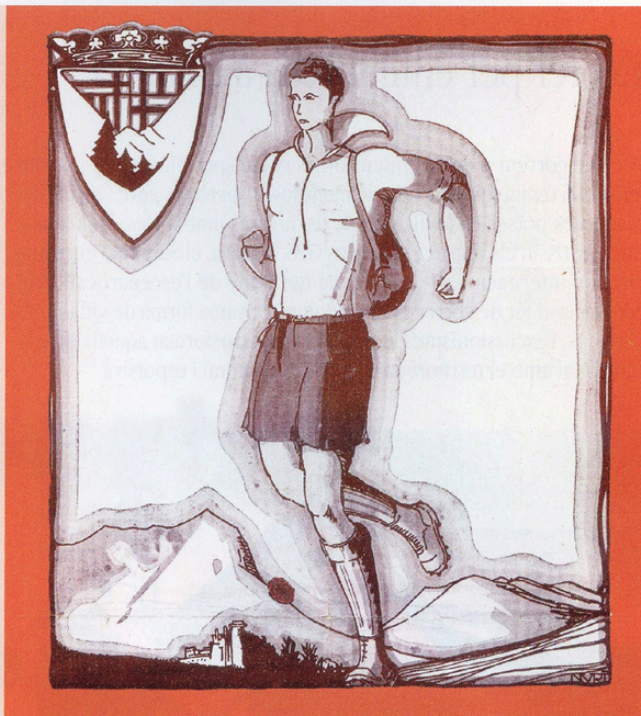
 **Federació d'Entitats
Excursionistes de Catalunya**
Federació Catalana d'Alpinisme i Escalada

22

Els inicis de la competició de muntanya a Catalunya

JOAN M. VIVES I TEIXIDÓ

La primera cursa per muntanya celebrada a Catalunya va tenir lloc entre Vernet i el refugi d'Ulldeter l'any 1909. La va organitzar el Sindicat d'Iniciativa de Vernet amb la col·laboració del Centre Excursionista de Catalunya i es va fer a imitació del Campionat del Canigó, creat el 1905 pel Club Alpi Francès. Cent disset anys més tard, parlem d'aquells temps en què es començava a saltar de l'excursionisme científic a l'esportiu.

4

Seccions

- 03 Editorial
- 06 Vist a la xarxa
- 08 Notícies / SARA CHACÓN CAO
- 14 Meteomuntanya / ALEIX SERRA I PERE ESTEBAN
- 34 Perfils de muntanya / JESÚS JORDI PINATELLA
- 88 Senders i refugis / JOSEP LLUSÀ
- 94 Salut i muntanya / IÑIGO SOTERAS
- 96 Opció alpina / JOSEP JANÉ I JORDI COROMINAS
- 102 Vies noves / ARMAND BALLART
- 108 Muntanyes de paper / JUDIT BASEIRIA

IMATGE DE PORTADA

Components del Centre de Tecnificació i de la Selecció Catalana de Curses per Muntanya entrenen al Ripollès. FOTO / PAULA PADILLA

ABRIL / MAIG / JUNY 2026

EDITA

Federació d'Entitats
Excursionistes de Catalunya
Federació Catalana d'Alpinisme
i Escalada

Rambla 41, pral. 08002 Barcelona
Tel. 934 120 777
vertex@feec.cat

DIRECCIÓ

Quim P. Casadesús
quim.pons@feec.cat

CAP DE REDACCIÓ

Xavier Maduell
xavier.maduell@feec.cat

CONSELL ASSESSOR

Armand Ballart, Rosa M. Bosch,
Eliseu T. Climent, Samuel Colomer,
Francesc Domènech, Josep Llusà,
Jordi Merino, Adriana Olsina,
Ester Sabadell i Joan Maria Vives.

HAN COL·LABORAT EN AQUEST NÚMERO

Armand Ballart, Judit Baseiria,
Rosa M. Bosch, Joan Cerdà,
Sara Chacón, Jordi Corominas,
Xavi Cullerell, Pere Esteban, Enric Faura,
Antonio García Picazo, Pere Gelis,
Josep Jané, Jesús Jordi Pinatella,
Josep Llusà, Albert Masó, Òscar Masó,
Eduard Navarro, Estel Parés, Jordi Pina,
Marc Pinsach, Jordi Pons, Aleix Serra,
Iñigo Soterias, Albert Torrent,
Pau Vinyes i Joan M. Vives.

COL·LABORADORS GRÀFICS

Dani Agràs, Pau Aguilera,
Jordi Bardajil, Carles Brascó,
Gerard Campderrós, Edu Català,
Gerber Cucurell, Ariadna Folch,
Àlex González, David Guarch,
Raül Martínez, Anna Mongay,
Paula Padilla, Toni Pérez,
Jordi Rovira, Pep Serra i Aina Vila.

36 Ladakh, la terra dels passos celestials

XAVI CULLELL

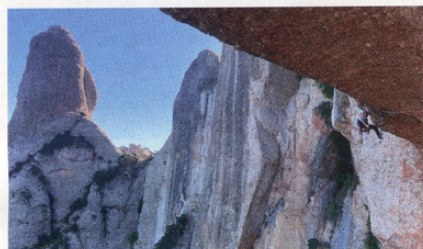
A l'extrem nord de l'Índia, Ladakh ha estat des de sempre un lloc de pas. La vall del riu Nubra era el punt neuràlgic de la regió i via obligada de la ruta de la seda per als qui volien connectar amb la vall de l'Indus, tot i que era una terra difícilment accessible. Avui dia encara és un dels racons més aïllats del planeta i un paradís per a la pràctica del tresc d'alta muntanya.

54 Anglada, el pare de l'alpinisme català modern

ÒSCAR I ALBERT MASÓ GARCIA

El 23 d'abril passat va morir a l'edat de 92 anys en Josep Manuel Anglada, una de les figures cabdals de l'escalada catalana de la segona meitat del segle XX. Repassem la seva destacada i dilatada trajectòria, les seves vies i les vivències del mestre i dels qui van compartir corda amb ell.

64 Sostres de Montserrat, aire sota els peus

JORDI PINA

El primer sostre escalat a Montserrat va ser el de la via *Puigmal* (1954) al Cap de Mort i el segon, el de la ruta *Anglada-Guillamon* (1960) de la Cadireta d'Agulles, el primer sostre veritablement horitzontal obert al massís. Set dècades després, ressenyem algunes de les escalades més acrobàtiques i aèries de la muntanya-símbol de Catalunya.

80 Entrevista a Antonio García Picazo

ALBERT I ÒSCAR MASÓ GARCIA

Antonio García Picazo, el prestigiós escalador manxec arrelat a Catalunya, porta més de mig segle escalant i obrint vies d'estil clàssic, de vegades en solitari, a les parets de més renom sobretot de Catalunya i l'Aragó. A més del seu do innat d'escalar, s'ha aficionat a col·leccionar material d'escalada històric i a escriure llibres.

90 Secció Excursionista del Centre de Lectura de Reus, 125 anys

PAU VINYES

El 1859 un grup de joves menestrals va fundar el Centre de Lectura de Reus, que l'any 1901 (en fa 125) va crear la seva Secció Excursionista. D'entre les entitats muntanyenques que han perdurat fins als nostres dies, és la tercera més antiga del país.

PUBLICITAT, ADMINISTRACIÓ I VENDES
Consol Rodríguez
 consol.rodriguez@feec.cat

SUBSCRIPCIONS I ATENCIÓ AL LECTOR
lectors.vertex@feec.cat

CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA
Xavier Maduell

MAQUETACIÓ I DISSENY
Jaume Marco - estudi

IMPRESSIÓ
 Rotimpres

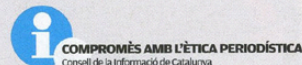
DISTRIBUCIÓ
 SPM, SL
 AD-LANTE

Dipòsit legal: B. 36121-1965
 ISSN edició impresa: 0042-4420
 ISSN edició electrònica: 2938-9607

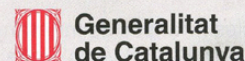
Reservats tots els drets. Aquesta publicació no pot ser reproduïda ni totalment ni parcial sense consentiment de l'editor. Tampoc no pot ser transmesa per cap mitjà o mètode, ja sigui electrònic, mecànic o d'altre tipus.

VERTX no es fa responsable de les opinions i valoracions subjectives que els col·laboradors puguin fer en els articles publicats a la revista.

VERTX adverteix al lector que la pràctica dels esports de muntanya comporta riscos i aconsella extremar-hi les precaucions.

Amb el suport de:

Antonio García Picazo

EL CERCADOR D'ESTELS

TEXT ALBERT I ÒSCAR MASÓ GARCIA

FOTOGRAFIES COL·LECCIÓ ANTONIO GARCÍA PICAZO

Antonio García Picazo, el prestigiós escalador manxec arrelat a Catalunya, porta més de mig segle escalant i obrint vies d'estil clàssic, de vegades en solitari, a les parets de més renom sobretot de Catalunya i l'Aragó. A més del seu do innat d'escalar, s'ha aficionat a col·leccionar material d'escalada històric i a escriure llibres, amb els quals transmet una forma particular d'entendre l'alpinisme amb el seu inconfusible llenguatge poètic.

L'Antonio va néixer l'any 1957 a Tarazona de la Mancha (Albacete) i als vuit anys va emigrar a Barcelona amb els seus pares i cinc germans. Va començar fent excursions i ben aviat va descobrir en l'escalada la seva gran passió. Va formar part de la colla dels Pirates i amb tan sols dinou anys es va estrenar en l'obertura de vies inaugurant la mítica *Valentín Casanovas* juntament amb José Rodríguez Rodri. Amb pocs recursos i una empena imparabile es va dedicar a repetir i a obrir itineraris de renom amb altres companys com la via *de los Catalanes* al Mallo Pisón (Riglos), la *Pere Camins* a la roca Regina (Terradets) i la descomunal *Directa Zarathustra* al Gallinero (Ordesa). Va ser el primer a repetir les cinc desafiadors vies TIM-CES de les parets nord de Montserrat (Diables, Patriarques, Aeri, Sant Jeroni i Ecos). Dos anys després va començar a obrir rutes de gran paret en solitari (va ser el primer de la Península a fer-ho). En són testimoni les vies amb el seu nom a la paret de l'Aeri (Montserrat) i a la de Catalunya (Mont-rebei). També la *Javier García Picazo* a la Maladeta Oriental i més itineraris al Pedraforca, Mallorca, el Port, Olliana, Riglos i Mondarruego (Ordesa). També va realitzar repeticions solitàries de gran ressò a Mont-rebei, l'Urriellu i el penyal d'Ifac i va repetir i obrir vies amb companys com Fredi Parera, Miquel Arcarons, Josep Maria Porta i Manuel López. Va escalar al massís del Mont Blanc amb Joan Quintana i Carles Gusi i va fer un intent a la Torre Central del Paine (Patagònia) amb Juan Carlos García Gallego.

García Picazo ha publicat llibres i guies que reflecteixen la seva visió romàntica sobre l'alpinisme, com *La alquimia del alpinismo*, i alguns que han esdevingut clàssics com *Montserrat. Las más bellas ascensiones*. Va ser guarda durant tres anys del refugi Vicenç Barbé de Montserrat i va ser pioner a crear la primera via ferrada d'Espanya amb la famosa *Teresina* (1993) a Montserrat. En el canvi de mil·lenni va explorar els massissos de Sant Honorat (Alt Urgell) i la Móra Comdal (Solsonès), dels quals va publicar-ne un llibre. Va compartir corda amb nous companys com Óscar Medel, David Hita, Sergi Parcerisas, Roberto Blasi o Pako Sánchez, amb els quals va obrir en llocs espectaculars com Peña Telera, Vadiello, Peña Montañesa, serra de Sant Gervàs o Forcanada. Ha obert unes 200 vies (14 de les quals a Mont-rebei i 60 a Montserrat) i ha fet més de 100 bivacs en paret. L'any 2003 va descobrir a la vall d'Ansó (Pirineu d'Osca) un paradís de parets verges on va inaugurar més de 40 itineraris. Fa pocs anys es va jubilar després d'haver regentat la botiga Tot Muntanya a Barcelona. Ens disposem a parlar amb ell de les seves vivències i reflexions.

Parla'ns dels teus inicis a la muntanya.

Vaig començar fent excursions l'any 1971. Un dia, amb el meu germà Jaume, un amic i el Rodri (amb qui més endavant obriria la via *Valentín Casanovas*), ens vam animar a fer el turó de l'Home des de Sant Celoni. A la caseta de meteorologia del cim em vaig comprar una banderola i un *pin* molt bonic. Hi vam arribar gairebé de nit i amb molt fred i per sort el meteoròleg que s'hi allotjava ens va deixar dormir a dins, al terra de fusta. Va ser una nit inoblidable. Després van venir el Puigmal, Noufonts... fins que se'ns va ficar la ceba de fer l'Aneto. Vam anar a Benasc en un dia i mig amb tren i bus! Era la Setmana Santa de 1972, amb molta neu, i vam

«Jo no sé per què vaig néixer, però quan vaig veure les muntanyes ho vaig tenir clar»

veure una allau llunyana. Allò ens va espantar tant que vam deixar córrer l'Aneto. No teníem arnesos i dúiem piolets de fusta i grampons de l'època.

Aquell intent frustrat us va dur a les cordes?

Sí, perquè volíem fer un tresmil i l'intent de l'Aneto ens va fer veure que ens calia aprendre moltes coses, i una d'elles era saber com encordar-nos. Per això vam anar el Rodri i el meu germà Jaume a escalar per primer cop al sot del Bac, l'escola de moda. Després vam anar al Gat de Sant Benet amb una corda i tres mosquetons. Vam veure-hi un burí sense plaqueta i no sabíem què era. Al final vam abandonar. Era l'any 73. Més tard, quan ja escalàvem millor, ens vam fer socis d'un club per estar federats. Ens movíem pel CADE del CEC, un referent de l'època, i també pel Gelera i l'AGRU-ECC tot i que érem molt lliberals. En aquella època la jornada laboral s'estenia fins al dissabte al migdia i no teníem gaire temps lliure.

< L'Antonio i la seva filla Estel al cim de l'agulla de la Reina (Montserrat), l'any 2023. FOTO / ARIADNA FOLCH

Fes-nos cinc cèntims dels Pirates...

Aquest episodi em queda molt lluny i va durar molt poc, un any com a molt, estroncat per la mili. Va començar el 1976, quan feia un any i mig que pul-làvem per Santa Cecília. Cada cap de setmana repetíem una via de paret i ja les havíem fetes totes: Cavall Bernat, Diables, serrat del Moro... A l'Aeri havíem escalat les tres rutes que llavors hi havia: *Anglada-Cerdà*, *GESAM* i *TIM*. Un dia vaig anar amb el *Rodri* a repetir de nou l'*Anglada-Cerdà* i se'ns va acudir treure una dotzena de claus de la via. En baixar per l'antic Aeri, a través de les finestres de la cabina vam descobrir la bavaresa de la futura via *Valentín Casanovas*, després d'anys de tenir-la davant dels nostres nassos! Finalment vam arribar a Santa Cecília, que llavors tenia un espai a l'antiga quadra cedit pels monjos als escaladors, i un del nostre grup (no recordo qui era) ens va veure amb els pitons sostrets i ens va dir: «Sou uns pirates!», i d'aquí ve el nom de la colla. Érem molt joves i ho recordo com a criatures de joventut. El dimecres següent, que era festiu, vam anar el *Rodri* i jo directes a obrir aquella bavaresa. Portàvem *burinador*, tacs de fusta, pitons i *mamones* d'aigua. No anàvem gaire entrenats, però no hi ha res com la il·lusió de la joventut, que et fa elevar-te sense més. Va ser la primera via que vam obrir, la *Valentín Casanovas*, dedicada a un escalador finat. L'itinerari va agafar prestigi i va iniciar la campanya oberturista que va immortalitzar els Pirates. Per cert, llavors gairebé no teníem contacte amb altres grups i menys amb els precedents.

Has estat pioner en l'escalada en solitari de grans parets. Quines motivacions et van dur a fer-ho?

Vaig començar a escalar sol als disset anys, quan vaig anar una setmana de juliol al refugi d'Amitges sense haver trobat ningú que m'hi acompanyés. El guarda era el Francesc Sàbat i vam estar gairebé sols, cosa impensable avui en dia! Vaig anar al Sentinella de l'Estany de la Llosa d'Avall i vaig escalar tot sol els seus 120 metres amb un tram de V+, molt exposat i sense preparació. L'endemà vaig anar a fer una altra solitària. Només començar vaig caure i no em vaig fer res de miracle. Ho vaig deixar córrer. Tenia dots per escalar sol i ho vaig anar fent, sobretot per agafar notorietat i demostrar que estava més fort que els altres. La majoria d'escaladors en solitari ho fan

En una reunió amb hamaca al Tozal del Vero (serra de Guara), l'any 1989.
FOTO / FREDI PARERA

amb aquesta motivació, fins i tot els qui escalen sense corda, que sovint ho fan per poder-ho explicar. En aquest estil he fet poca cosa i destacaria la cara nord del pic de Subenuix, que la vaig escalar sense corda ni ressenya. Per altra banda, de la ruta oberta en solitari que tinc més bon record és de la *Javier García Picazo* a la Maladeta Oriental.

Explica'ns algunes anècdotes viscudes en tots aquests anys.

Una de molt bona és quan l'any 82 vaig obrir la primera via de *big wall* en solitari de la Península, que és la que du el meu nom a la paret de Catalunya. Vaig fer-hi sis bivacs i vaig tallar una planxa fina de fusta de la meva mida i la vaig anar arrossegant per la paret. S'hi dormia fatal i, quan als 200 metres de via vaig trobar una lleixa perfecta per dormir-hi, vaig llençar la fusta daltabaix. D'aquest fet curiós n'ha quedat la llegenda que diu que vaig pujar amb una porta!

Antonio García Picazo (a l'esquerra) als divuit anys amb José Rodríguez al cim de la paret dels Diables (Montserrat). Octubre de 1975. FOTO / ESTEVE MARGENAT

Picazo escala la tercera agulla de Travessani (Alta Ribagorça) el novembre de 1980. FOTO / SALVADOR GARRIGA

«Els Pirates no entrenàvem gaire, però no hi ha res com la il·lusió de la joventut»

De la meua etapa com a guarda del refugi Vicenç Barbé tot són anècdotes: recordo viure-hi el millor any de la meua vida de solter, escalant sol, entre setmana, un regal total! Tenia televisor i una bateria de camió per donar-me llum. Em vaig posar tan fort que vaig arribar a fer en lliure un repete d'aquella època, quan començava la moda *free* a Montserrat, que era la via *Sesión continua* (7c+), un dels graus més alts del moment. Es va crear una

gran expectació entre els potents *Trini Climb* de Sant Benet per veure com la feia jo, assegurat pel Boris. L'any 1986 es va celebrar a Montserrat la primera convenció internacional d'escalada esportiva a Catalunya i un d'aquells dies havien de venir al Vicenç Barbé. Vaig voler arreglar el refugi una mica i vaig comprar un test amb flors per a la porta d'entrada, però el dia assenyalat va ploure a bots i barrals i ens vam quedar sols el test i jo! La feina de guarda la vaig deixar per penúria econòmica. Tenia contractat amb la Federació que els havia de pagar 12.000 pessetes anuals, però al tercer any només me'n quedaven 3.000. Els en vaig donar 2.000 i per sobreviure em vaig quedar amb 1.000 pessetes (6 euros actuals...). Com que no vaig complir el contracte, vaig deixar la feina.

Tinc una anècdota anterior, dels anys 78-79, quan vam començar a fer *boulder* a Montjuïc per entrenar-nos. Un dia escalava en un d'aquells murs i em va parar la Guàrdia Urbana tot preguntant: «Què fa vostè? S'entrena

per robar pisos?» No havien vist mai ningú fent allò, però al final els vaig convèncer que m'entrenava per escalar a la muntanya.

Quins han estat els teus referents?

El Joan Nubiola, l'alpinista més gran que he conegut, el meu mestre. El vaig conèixer quan jo era el guarda del refugi Vicenç Barbé, on venia a veure'm acompanyat de la seva dona Lluïsa. La cosa més gran que tenia el Nubiola és que es desviava per fer favors als seus amics escaladors. Era molt altruista: ens regalava llibres, material, de tot. També he de mencionar el Joan Cerdà, a qui tinc una gran estima. He tingut la gran sort de viure dècades d'evolució en l'escalada, a part de conèixer els clàssics, els pioners, com el Josep Piqué. Quant als meus companys de cordada, per mi han sobresortit el José Rodríguez *Rodri* i el Fredi Pareira perquè tenien un nivell d'escalada superior, un pèl per damunt meu. En especial el Fredi, que estava molt obsessionat per escalar, més que jo!

L'Antonio l'any 1982 entrena a l'ermita de Sant Antoni (Montserrat), un indret on va passar un hivern sencer.

Obertura de l'exigent itinerari *Picazo-Fredi* a la Talaieta d'en Barbé (Montserrat), el 1989. FOTO / FREDI PAREIRA

84

319

Quines han estat les teves zones favorites per escalar?

Doncs destacaria la zona d'Oliana, per la campanya molt maca d'exploració que hi vaig fer. Allà vaig descobrir l'agulla dels Tres Ponts, amb el ràpel més bonic de Catalunya. Però del que tinc un record més bonic i recent és de la meva darrera campanya efectuada a Ansó perquè va ser maquíssima, tot un regal. Quan vaig arribar-hi, no hi havia prohibicions i vam obrir moltes vies en parets verges.

Amb el pas dels anys has anat obrint les vies amb més equipament que als inicis...

Sí, en fer-me gran ja no deixava les noves vies tan netes com quan tenia vint anys perquè volia poder-les repetir anys després. És molt trist que et recordin per haver fet tota la vida coses difícils i desequipades. El que és bonic és haver fet també coses

fàcils i equipades. De totes maneres, seràs criticat facis el que facis. La meva conclusió de tot plegat és que quan arribes als cinquanta anys, si dius «vaig a escalar!», és que no has evolucionat com a escalador. Has de dir que vas a passejar per la roca, has de veure l'escalada com una cosa més plaent encara que, de fet, sigui escalar. Oi que no us imagineu els futbolistes d'elit jugant a aquesta edat al mateix nivell que quan eren joves? Doncs amb l'escalada passa igual.

Fa pocs anys vas tancar la teva botiga Tot Muntanya de Barcelona per jubilació. Com ha estat l'experiència de portar-la tant temps?

Doncs almenys amb la botiga les coses em van sortir millor que quan vaig fer de guarda de refugi! No és que m'anés gaire bé, era petita, però li vaig donar un toc de romanticisme. De totes maneres, lluitar contra Decathlon i altres marques era pràcticament

impossible. La meva companya Teresa va ser un suport important per al negoci i la meua filla Estel va treballar-hi, com també un dels meus germans.

Com et vas aficionar a escriure?

Recordo que els tres primers llibres de muntanya que vaig llegir em van agradar molt. Me'ls va deixar un company de feina i vaig pensar: «Que bé que escriuen, que interessants que són!» Es tractava dels llibres *SOS en el Naranjo* de César Pérez de Tudela, *L'Aneto i els seus homes* de Jean Escudier i *Annapurna* de Maurice Herzog. Aquesta fascinació em va esperar a escriure. Si una cosa té l'alpinisme, és que està connectat íntimament amb la literatura de muntanya. L'alpinisme està ple de cites i és bonic crear una cita personal, com aquesta meua que us diré ara: «Jo no sé per què vaig néixer, però quan vaig veure les muntanyes ho vaig tenir clar».

«Diuen que l'alpinisme és l'art del patiment i per mi és tot el contrari»

De quin dels teus llibres estàs més orgullós?

El que més m'agrada és *La alquímia del alpinisme*. No és ni millor ni pitjor, és diferent. Pròximament en faré una nova edició, ja que és un tema experimental que vaig fent evolucionar. Amb aquest llibre pretenc explicar què és l'alpinisme. Molts alpinistes d'elit diuen que l'alpinisme és l'art del patiment, i no és així. Això fa tirar enrere el jovent. L'alpinisme no pot ser només patiment, és tot el contrari. Als anys trenta l'italià Ettore Castiglioni ja deia que el veritable alpinisme s'acabava al cinquè grau, tot i que també es diu que hi ha tantes formes de veure l'alpinisme com alpinistes hi ha. Ara porto tres anys enfeinat amb una nova obra que serà ben diferent de les altres meves. Es fonamenta en la descripció de paisatges a través d'un viatge en part espiritual.

Com veus l'alpinisme i l'escalada actuals?

Crec que l'esperit romàntic no ha canviat. El que ha canviat són les tècniques. El romanticisme i la poesia d'ara són els mateixos que hi havia ahir i fa vint segles. Jo veig joves avui que es miren la muntanya amb la mateixa brillantor als ulls que teníem nosaltres fa cinquanta anys. Per altra banda, el nivell d'escalada clàssica catalana està molt al dia. Hi ha gent molt potent que està a un nivell molt alt. A més, disposen de molts recursos i poden dedicar molt temps a entrenar-se. Però per un altre cantó veig molts escaladors als rocòdroms entrenant-se hores i hores amb una ambició exagerada, incoent-hi gent gran. Penso que potser no n'hi ha per tant.

L'any passat es va estrenar el documental Montserrat. Entre la roca i el conflicte, que tracta sobre la polèmica de la via ferrada Teresina, que vas equipar l'any 1993 i actualment està desmuntada...

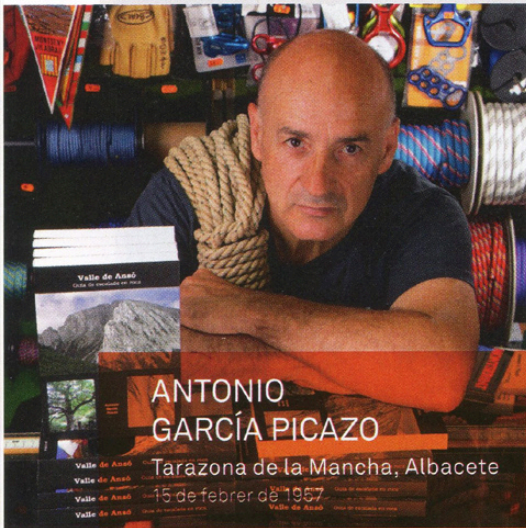
L'Antonio amb el Joan Nubiola, el seu mestre i referent, al final de la via ferrada Teresina el dia de la seva inauguració.

La vaig equipar per donar-me notorietat i poder dir que havia obert la primera ferrada d'Espanya, la més bonica del país a parer de molts. La vaig dedicar a la meua companya Teresa. La idea se'm va ocórrer un dia havent fet el Campanile Basso a les Dolomites. Durant la baixada es va formar una boira espessa i no vàiem on anar, però se'ns va aparèixer una escala com sorgida d'un somni! Era una via ferrada i ens va guiar fins a baix. Allò em va impactar i vaig pensar: «Amb la de roca que tenim aquí, no ens cal viatjar 800 km per fer ferrades. En podem tenir aquí també!» I em vaig animar a obrir-la. El problema és que s'han barrejat les coses i als puristes de l'escalada la ferrada no els va agradar mai. Alguns no entenien que hagués obert la *Valentín Casanovas* i llavors hagués obert la ferrada. Però si a Montserrat hi ha 6.500 vies, per què no s'hi podia obrir una ferrada? Des de l'estrena va ser polèmica i va anar patint sostraccions de material que vaig

haver d'anar reposant. Malgrat això, la van arribar a repetir unes sis mil persones a l'any! No hi ha cap via al massís que s'hagi repetit tant.

Quina activitat fas actualment?

El tema de l'escalada el tinc gairebé saldat. Ara escalo només per pur plaer. L'altre dia, per exemple, vaig fer de primer la *Cerdà-Pokorski* de la Trompa de l'Elefant. Allò més bonic ha estat anar cremant etapes. Hi ha gent que es queda fixada en la mateixa etapa, ofuscada, sense girar full. Jo ara ja no tinc ni *tontitis*, ni *paranoïtis*, ni *tendinitis*, el que ara tinc és un principi de *viejitis*. Procuro escalar amb gent que té una certa experiència. D'obrir vies se me'n van treure les ganes des que em van desmuntar la ferrada. He estat quaranta-cinc anys obrint vies i ara no em motiva. A més semblaria força abusiu, ja no em queda bé fer això. Si no, què quedarà a la joventut?

ANTONIO GARCÍA PICAZO

Tarazona de la Mancha, Albacete
15 de febrer de 1957

Una vida de somnis, llibres i escalades

< Antonio García Picazo a la botiga Tot Muntanya posant amb la segona edició de la seva guia d'escalada a la vall d'Anso (2019) i una corda de cànem. FOTO / JORDI BARDAJIL RUIZ

Viu a Sabadell des de fa trenta-dos anys.

Jubilat, ha regentat una botiga d'esports de muntanya a Barcelona.

Soci de l'Agrupació Excursionista de Martorell. Va ser soci de l'AGRUECC (Barcelona), el Gelera de Sants, el CADE del CEC i la Unió Excursionista de Sabadell. És membre d'honor del Grupo de Alta Montaña Español (GAME) de la FEDME.

SELECCIÓ DE PRIMERES ASCENSIONS

- 1976 *Valentín Casanovas* a la paret de l'Aeri (Montserrat), amb José Rodríguez.
- 1977 *Griviola bella* a la roca Plana dels Llamps (Montserrat), amb Manolo Martínez.
- Via de los Catalanes* al Mallo Pisón (Riglos), amb José Rodríguez i Lluís Hortalà.
- Pere Camins* a la roca Regina (Terradets), amb Ignacio Ruiz i Joan López.
- 1979 *Directa Zarathustra* a l'esperó del Gallinero (Ordessa), amb F. Parera, L. Agustí, R. Artigas, J. Casola i J.M. Peralta.
- 1981 *Alfanhuí* al serrat del Patriarca (Montserrat), amb Miguel Muñoz i Juan Reina.
- Nazgul* a la paret de Catalunya (Mont-rebei), amb Miguel Muñoz i César Romero.
- Via del Silencio* al Mallo Visera (Riglos), amb Enric Lucas.
- 1982 *Antonio García Picazo* a la paret de Catalunya (Mont-rebei), sol.
- 1983 *Javier García Picazo* a la Maladeta Oriental (massís de la Maladeta), sol.

- 1984 *Rels del cel* a la paret de Catalunya (Mont-rebei), amb Manuel López.
- Columna de Picazo* a la paret central del Calderer (Pedraforca), sol.
- Antonio García Picazo* al Plec de Llibre Inferior (Montserrat), sol.
- 1985 *Antonio García Picazo* a la paret nord del pollegó inferior (Pedraforca), sol.
- Inocente García Picazo* a la Boleta Foradada (Montserrat), sol.
- 1986 *Nòufrags de la soledat* a la paret de Catalunya (Mont-rebei), amb J. M. Porta.
- Montserrat Francisco Grimá* a la paret nord d'Ecos (Montserrat), sol.
- Fisura Picazo* al Tozal del Mallo (Ordessa), després d'uns quants intents amb diversos companys (últim atac en solitari).
- 1988 *Chapuzas de la evolución* a la paret de la Cascada (serra d'Aubenc), amb J. M. Porta.
- Pirata solitario* a la cinglera dels Esplovins (Aubenc), sol.
- Mare tenebrorum* als Esplovins (Aubenc), amb Koki Gassiot i Xavi Cullerell.
- Pilar Picazo* a la paret d'Aragó (Mont-rebei), sol.
- 1989 *Picazo-Fredi* a la Talaieta d'en Barbé (Montserrat), amb Fredi Parera.
- Picazo* a la paret de s'Entreforc (serra de Tramuntana, Mallorca), sol.
- El fin de la esperanza* al Tozal del Vero (serra de Guara), amb Fredi Parera.
- 1991 *Picazo* al Puro de les roques de Benet (massís del Port), sol.
- 1992 *Pilar del Sobrarbe* (Peña Montañesa), amb Fredi Parera.
- Antonio García Picazo* al Mallo Firé (Riglos), sol.
- 1993 *Picazo-Fredi* a la serra de Sant Gervàs (Pallars Jussà), amb Fredi Parera.
- Equipament de la via ferrada *Teresina* a Montserrat, la primera d'Espanya.
- 1995 *López-Picazo* a l'agulla d'Escalles (roc de Sant Cugat, Ribagorça), amb Manuel López.
- Picazo* a la muralla de Mondarruego (Ordessa), sol.
- 1996 *Soledad* a la Peña Telera (Pirineu aragonès), amb Fredi Parera.
- Artigas-Manel-Picazo* a la Forcanada (Val d'Aran), amb Manel Ponce i Ramon Artigas.
- 1997 *Estación orbital MIR* a la paret de Catalunya (Mont-rebei), amb Sergi Parcerisas.
- 1998 *Neus-Pako-Picazo* a la Peña Forato (serra de Tendeñera, Pirineu aragonès), amb Neus Domènech i Pako Sánchez.
- 1999 *Pako-Picazo* al Tozal de Ripera (Tendeñera), amb Pako Sánchez.
- 2001 *Aresta Idil·lica* a l'agulla dels Tres Ponts (serra de Sant Honorat), amb David Hita, Laura García i Edu García Palma.
- 2002 *Justel-Hita-Picazo* a la cinglera dels Esplovins (serra d'Aubenc), amb David Hita i Àngel Justel.
- 2004 *Espiritu del bosque* al Pilar de Anso (vall d'Anso, Pirineu aragonès), amb Óscar Medel.
- 2005 *Esmiñu* a la Peña Ezcaurri (Anso), amb Óscar Medel i Agustín Bárbulo.
- 2008 *Blasi-Picazo* a l'Achar de Alano (Anso), amb Roberto Blasi.
- 2016 *Hablando con las montañas* a la Pared de las Buitreras (Anso), amb Sergio Sancho.

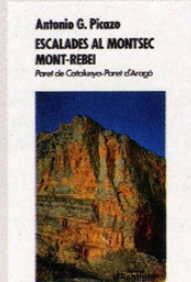
ALGUNES REPETICIONS DESTACADES

- 1976 *Rabadá-Navarro* a l'esperó del Gallinero (Ordessa), amb Sergi Martínez.
- 1981 *Dufour-Fréhel / Boivin-Vallençant* al Pilièr d'Angle (Mont Blanc), amb Joan Quintana i Carles Gusi.
- 1984 Primera repetició en solitari de la via *Cassiopea* a la paret de Catalunya (Mont-rebei).
- 1986 Primera repetició en solitari de la via de la *Nariz* al penyal d'Ifac (Alacant).
- Intent a la Torre Central del Paine (Patagònia xilena), amb Juan Carlos García Gallego.
- 1987 Primera repetició en solitari de la via *Murciana 78* a la cara oest del Picu Urriellu (Picos de Europa).

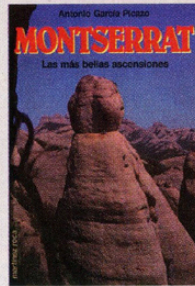
Els llibres del Picazo

Ensonyaments i escalades en solitari.
Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1987.

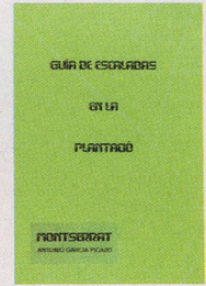
Escalades al Montsec. Mont-rebei.
Edicions Pleniluni, 1989.

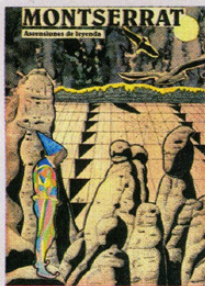
Montserrat. Las más bellas ascensiones.
Ediciones Martínez Roca, 1990.

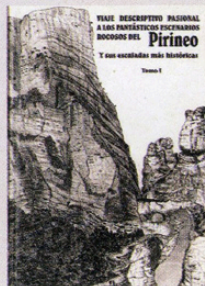
Mont-rebei. Biografía alpinística 1970-1995.
Autoedició, 1997.

Guía de escaladas en la Plantació. Montserrat.
Autoedició, 1998.

Montserrat. Ascensiones de leyenda.
Segona edició.
Autoedició, 2000.

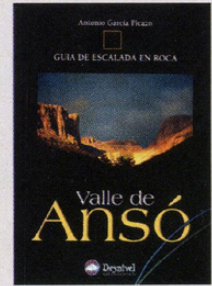
Viaje descriptivo pasional a los fantásticos escenarios rocosos del Pirineo y sus escaladas más históricas.
Autoedició, 2003.

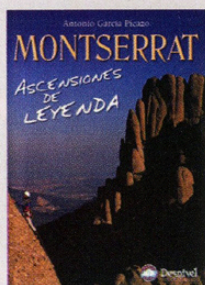
Escaladas en solitario.
Autoedició, 2004.

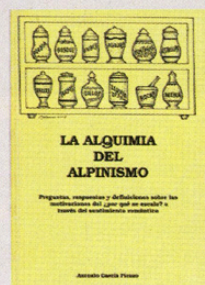
Dos valles. Guía de escalada en la vertiente sur de Sant Honorat y la Mora Condal.
Autoedició, 2005.

Valle de Ansó. Guía de escalada en roca.
Ediciones Desnivel, 2007.

Montserrat. Ascensiones de leyenda.
Tercera edició.
Ediciones Desnivel, 2007.

La alquimia del alpinismo.
Autoedició, 2009.

Valle de Ansó. Guía de escalada en roca.
Segona edició.
Distribuciones Mor, 2019.

«Si una cosa té l'alpinisme, és que connecta íntimament amb la literatura»